

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6062/2558

ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) โจทก์ บริษัท เค.เอ็ม. วัตต์ อินดัสทรี จำกัด กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 18, พ.ร.บ. จัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 14, ป.พ.พ. มาตรา 1490, พ.ร.บ. ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 9, พ.ร.บ. ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 8, พ.ร.บ. ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 14

ย่อ / หลักกฎหมาย

การยื่นฟ้องและชั้นตรวจคำฟ้องในคดีล้มละลาย ไม่มีกฎหมายว่าด้วยล้มละลายและข้อกำหนดคดีล้มละลายบัญญัติไว้โดยเฉพาะ จึงต้องนำ ป.วิ.พ. มาตรา 18 มาใช้บังคับโดยอนุโลม ตาม พ.ร.บ. จัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 14 ซึ่งตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวไม่ได้บังคับว่าหนังสือมอบอำนาจให้ฟ้องคดีเป็นเอกสารที่ต้องแนบมาพร้อมกับคำฟ้อง ประกอบกับโจทก์ได้บรรยายฟ้องมาแล้วว่า โจทก์มอบอำนาจให้ว่าที่พันตรี ส. หรือ ข. เป็นผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนโจทก์ อีกทั้ง

คำพิพากษา

โจทก์ยื่นคำร้องอ้างเหตุที่มีได้ส่งสำเนาหนังสือมอบอำนาจ เนื่องจากหลงลืมและขอส่งเอกสารดังกล่าวต่อศาลและจำเลยทั้งสี่ ก่อนวันนัดพิจารณาสืบพยานโจทก์และจำเลยทั้งสี่เป็นเวลาประมาณ 1 ปี จำเลยทั้งสี่ย่อมมีโอกาสแก้ไขคำให้การได้ว่าโจทก์มอบอำนาจให้ฟ้องคดีโดยไม่ชอบ ดังนั้น แม้ในขณะที่โจทก์ยื่นฟ้องจะไม่มีหนังสือมอบอำนาจแนบมาด้วยก็ไม่ทำให้ฟ้องของโจทก์ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง แม้โจทก์จะเคยนำหนังสือไปฟ้องจำเลยทั้งสี่ในคดีแพ่งหมายเลขคดีที่ 862/2549 ของศาลจังหวัดปราชินบุรี ขอให้จำเลยทั้งสี่ชำระหนี้ โดยโจทก์และจำเลยทั้งสี่เป็นคู่ความคนเดียวกันและคดีอยู่ในระหว่างอุทธรณ์ก็ตาม แต่ในคดีดังกล่าวประเด็นแห่งคดีมีว่า จำเลยทั้งสี่จะต้องรับผิดชอบชำระหนี้แก่โจทก์หรือไม่ ส่วนในคดีนี้ประเด็นแห่งคดีมีว่า จำเลยทั้งสี่มีหนี้สินล้นพ้นตัวและสมควรถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดหรือไม่ จึงเป็นการยื่นคำฟ้องคนละเรื่องกัน ฟ้องของโจทก์หาเป็นฟ้องซ้อนไม่ ในการฟ้องคดีล้มละลายเป็นการใช้สิทธิเรียกร้องของเจ้าหนี้เพื่อให้ลูกหนี้ชำระหนี้ตามกระบวนการกฎหมายล้มละลาย โจทก์มีสิทธิที่ฟ้องได้ภายในอายุความที่กฎหมายกำหนด ส่วนจำเลยทั้งสี่ซึ่งเป็นลูกหนี้ ย่อมมีหน้าที่ต้องชำระหนี้ให้แก่โจทก์เมื่อผิดนัดไม่ชำระหนี้ โจทก์ย่อมมีสิทธิที่จะเรียกดอกเบี้ยได้ตามข้อตกลงในสัญญาแห่งมูลหนี้นั้น ๆ เหตุที่ดอกเบี้ยค้างชำระจำนวนมากก็เนื่องมาจากจำเลยทั้งสี่ผิดนัดชำระหนี้ แม้หากดอกเบี้ยเป็นเบี้ยปรับในชั้นขอรับชำระหนี้ในคดีล้มละลาย เมื่อศาลเห็นว่าเบี้ยปรับนั้นสูงเกินส่วนศาลย่อมมีอำนาจลดลงเป็นจำนวนพอสมควรก็ได้ นอกจากนี้ แม้โจทก์จะเคยฟ้องจำเลยทั้งสี่ในคดีแพ่งและขอถอนฟ้อง และจำเลยทั้งสี่คัดค้านก็ตาม แต่ก็ไม่ได้ตัดสิทธิโจทก์ที่จะฟ้องจำเลยทั้งสี่เป็นคดีล้มละลายอีกได้ ประกอบกับศาลในคดีแพ่งได้มีคำสั่งอนุญาตให้โจทก์ถอนฟ้องแล้ว การที่โจทก์นำคดีนี้มาฟ้องยังไม่อาจฟังได้ว่าเป็นการใช้สิทธิเพื่อบีบบังคับแก่จำเลยทั้งสี่ และใช้สิทธิโดยไม่สุจริตแต่อย่างใด การที่จำเลยที่ 2 ทำสัญญาค้ำประกันหนี้ตามสัญญาเบิกเงินเกินบัญชี สัญญากู้ยืมเงิน และหนี้สินอื่น ๆ ที่จำเลยที่ 1 มีต่อโจทก์ โดยจำเลยที่ 4 ทำหนังสือให้ความยินยอมในฐานะเป็นคู่สมรสโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 2 แม้หนังสือดังกล่าวจะไม่ใช่ว่าเกี่ยวข้องกับสินสมรสตามที่

จำเลยทั้งสองก็ทำตาม แต่หนึ่งดังกล่าวเป็นหนี้ที่เกิดขึ้นจากการที่จำเลยที่ 2 สามี่ของจำเลยที่ 4 ก่อขึ้นเพื่อประโยชน์ตนฝ่ายเดียวที่จำเลยที่ 4 ผู้เป็นภริยาได้ให้สัตยาบันแล้วจึงเป็นหนี้ร่วม ตาม พ.พ. มาตรา 1490 (4) จำเลยที่ 4 จึงต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 2 ในหนี้ที่มีต่อโจทก์ หนี้ตามฟ้อง เป็นหนี้ตามสัญญาเบิกเงินเกินบัญชี สัญญากู้ยืมเงินและสัญญาวางเงินขายลดตัวเงินซึ่งสามารถคิด คำนวณยอดหนี้จนถึงวันฟ้องได้ว่าเป็นจำนวนเท่าใดโดยหาจำต้องรอให้ศาลในคดีแพ่งพิพากษา กำหนดจำนวนหนี้จนคดีถึงที่สุดแล้วนำมาฟ้องคดีล้มละลายไม่ เนื่องจาก พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 9 (3) เพียงแต่กำหนดว่าหนี้้นอาจกำหนดจำนวนได้โดยแน่นอนไม่ว่าหนี้้นนั้นจะ ถึงกำหนดชำระโดยพลันหรือในอนาคตก็ตามเท่านั้น โดยหาได้บัญญัติว่าหนี้้นศาลต้องพิพากษา กำหนดจำนวนแน่นอนเสียก่อนไม่ หนี้ตามฟ้องจึงเป็นหนี้ที่อาจกำหนดจำนวนได้โดยแน่นอน โจทก์ ย่อมมีสิทธินำหนี้ดังกล่าวมาฟ้องขอให้จำเลยทั้งสองให้ล้มละลายได้ ก่อนฟ้องโจทก์ได้สืบหาทรัพย์สิน ของจำเลยทั้งสองโดยยื่นคำขอตรวจสอบกรรมสิทธิ์ที่ดินของจำเลยทั้งสองที่สำนักงานที่ดินซึ่งจำเลยทั้งสอง มีภูมิลำเนาในเขตรับผิดชอบแล้วปรากฏว่าจำเลยทั้งสองไม่มีทรัพย์สินอย่างหนึ่งอย่างใดที่จะพึง ชำระหนี้ได้ นอกจากนี้โจทก์มีหนังสือทวงถามให้จำเลยทั้งสองชำระหนี้แล้วสองครั้ง ซึ่งมีระยะเวลา ห่างกันไม่น้อยกว่าสามสิบวัน แต่จำเลยทั้งสองไม่ยอมชำระหนี้ ชื่อนำสืบของโจทก์ดังกล่าวถือว่าโจทก์ ได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขแห่งการที่ตนจะได้รับประโยชน์จากข้อสันนิษฐานว่า จำเลยทั้งสองมีหนี้สินล้น พันตัว ตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 8 (5) และ (9) แล้ว จำเลยทั้งสองมีหน้าที่นำ พยานหลักฐานมาสืบหักล้างข้อสันนิษฐานดังกล่าวโจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้มีคำสั่ง พิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยทั้งสองเด็ดขาด และพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลาย จำเลยทั้งสองให้การขอให้ ยกฟ้อง ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยทั้งสองเด็ดขาด ตามพระราชบัญญัติ ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 14 และให้จำเลยทั้งสองใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยให้หักจาก กองทรัพย์สินของจำเลยทั้งสอง เฉพาะค่าทนายความให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์กำหนด ตามที่เห็นสมควร จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริง รับฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 11 ธันวาคม 2546 จำเลยที่ 1 ทำสัญญาเบิกเงินเกินบัญชีกับโจทก์ใน วงเงิน 3,000,000 บาท เมื่อวันที่ 11 ธันวาคม 2546 จำเลยที่ 1 ทำสัญญากู้เงินจากโจทก์จำนวน 3,800,000 บาท โดยได้รับเงินไปครบถ้วนแล้วตามสัญญากู้เงินและหนังสือหลักฐานการรับเงินกู้ยืม ในวันเดียวกันจำเลยที่ 1 ทำสัญญาขอใช้วงเงินขายลดตัวเงินกับโจทก์ 2 ฉบับ ในวงเงินฉบับละ 3,000,000 บาท ตามสัญญาวางเงินขายลดตัวเงิน และเมื่อวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2548 จำเลยที่ 1 ทำสัญญากู้เงินจากโจทก์จำนวน 1,400,000 บาท ตามสัญญากู้ยืมเงิน เพื่อประกันการชำระหนี้ ดังกล่าวจำเลยที่ 2 และที่ 3 ทำสัญญาค้ำประกันตกลงยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วม ในการทำสัญญา ค้ำประกันของจำเลยที่ 2 ได้รับความยินยอมจากจำเลยที่ 4 ในฐานะคู่สมรส ตามสัญญาค้ำประกัน และหนังสือให้ความยินยอม และจำเลยที่ 2 ได้จดทะเบียนจำนองที่ดินโฉนดเลขที่ 4617 ตำบลเนินหอม อำเภอเมืองปราจีนบุรี จังหวัดปราจีนบุรี พร้อมสิ่งปลูกสร้างไว้แก่โจทก์ นอกจากนี้ จำเลยที่ 1 จดทะเบียนจำนองสิ่งปลูกสร้างอาคารโรงงานบนที่ดินดังกล่าวกับเครื่องจักรไว้แก่โจทก์ ด้วย ตามหนังสือสัญญาจำนอง หลังจากทำสัญญาดังกล่าวแล้ว จำเลยทั้งสองผิดนัดผิดสัญญา ต่อมาวันที่ 21 กันยายน 2548 และวันที่ 30 พฤศจิกายน 2548 จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ทำสัญญา ปรับปรุงโครงสร้างหนี้กับโจทก์และทำคำขอและข้อตกลงชำระเงินกู้ยืมตามตัวสัญญาใช้เงิน โดย ออกตัวสัญญาใช้เงินให้ไว้แก่โจทก์เพื่อชำระหนี้เงินกู้จำนวน 3,000,000 บาท กับขอเปลี่ยนแปลง วงเงินขายลดตัวเงิน แพคกิ้งเครดิต คงเหลือเป็นเงิน 240,000 บาท นอกจากนี้จำเลยที่ 1 ยัง

ทำสัญญากู้เงินจากโจทก์จำนวน 2,760,000 บาท แต่จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ผิดนัดผิดสัญญาคิดถึงวันฟ้องจำเลยที่ 1 เป็นหนี้โจทก์ 17,302,251.14 บาท จำเลยที่ 2 และที่ 3 เป็นหนี้โจทก์ 5,327,251.14 บาท และจำเลยที่ 4 เป็นหนี้โจทก์ 19,502,251.14 บาท ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยทั้งสี่ในข้อแรกมีว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ ที่จำเลยทั้งสี่อุทธรณ์ว่า โจทก์บรรยายฟ้องว่า โจทก์มอบอำนาจให้ว่าที่พันตรีสมบัติหรือนายจรเกียรติ เป็นผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนโจทก์ แต่ปรากฏว่าในคำฟ้องที่จำเลยทั้งสี่ได้รับและที่โจทก์ยื่นต่อศาล ไม่มีภาพถ่ายหนังสือมอบอำนาจโจทก์เพื่อยืนยันคำร้องขอส่งเอกสารดังกล่าวในภายหลัง จึงเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมาย โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องนั้น เห็นว่า ในการยื่นฟ้องและชั้นตรวจคำฟ้องในคดีล้มละลาย ไม่มีกฎหมายว่าด้วยล้มละลายและข้อกำหนดคดีล้มละลายบัญญัติไว้โดยเฉพาะ จึงต้องนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 18 มาใช้บังคับโดยอนุโลม ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ.2542 มาตรา 14 ซึ่งตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวไม่ได้บังคับว่าหนังสือมอบอำนาจให้ฟ้องคดีเป็นเอกสารที่ต้องแนบมาพร้อมกับคำฟ้อง ประกอบกับโจทก์ได้บรรยายฟ้องมาแล้วว่า โจทก์มอบอำนาจให้ว่าที่พันตรีสมบัติหรือนายจรเกียรติ เป็นผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนโจทก์ อีกทั้งโจทก์ยื่นคำร้องอ้างเหตุที่มีได้ส่งสำเนาหนังสือมอบอำนาจ เนื่องจากหลงลืมและขอส่งเอกสารดังกล่าวต่อศาลและจำเลยทั้งสี่เมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม 2551 ก่อนวันนัดพิจารณาสืบพยานโจทก์และจำเลยทั้งสี่เป็นเวลาประมาณ 1 ปี จำเลยทั้งสี่ย่อมมีโอกาסקำให้การได้ว่าโจทก์มอบอำนาจให้ฟ้องคดีโดยไม่ชอบ ดังนั้น แม้ในขณะที่โจทก์ยื่นฟ้องจะไม่มีหนังสือมอบอำนาจแนบมาด้วยก็ไม่ทำให้ฟ้องของโจทก์ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยในข้อที่สองมีว่า ฟ้องโจทก์เป็นฟ้องซ้อนหรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์จะเคยนำหนี้ในคดีนี้ไปฟ้องจำเลยทั้งสี่ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ 862/2549 ของศาลจังหวัดปราชินบุรี ขอให้จำเลยทั้งสี่ชำระหนี้ โดยโจทก์และจำเลยทั้งสี่เป็นคู่ความคนเดียวกัน และคดีอยู่ในระหว่างอุทธรณ์ก็ตาม แต่ในคดีดังกล่าวประเด็นแห่งคดีมีว่า จำเลยทั้งสี่จะต้องรับผิดชอบชำระหนี้แก่โจทก์หรือไม่ ส่วนในคดีนี้ประเด็นแห่งคดีมีว่า จำเลยทั้งสี่มีหนี้สินส่วนตัวและสมควรถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดหรือไม่ จึงเป็นการยื่นคำฟ้องคนละเรื่องกัน ฟ้องของโจทก์หาเป็นฟ้องซ้อนไม่ ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยในข้อที่สามมีว่า โจทก์ใช้สิทธิโดยไม่สุจริตหรือไม่ ที่จำเลยทั้งสี่อุทธรณ์ว่า โจทก์ปล่อยเวลาให้เนิ่นนาน ทำให้จำนวนดอกเบี้ยยค้างชำระจำนวนมาก ดอกเบี้ยดังกล่าวมีลักษณะเป็นเบี้ยปรับ โจทก์ใช้ศาลเป็นเครื่องมือในการฟ้องคดีล้มละลายเพื่อบีบบังคับจำเลยทั้งสี่ เนื่องจากจำเลยทั้งสี่คัดค้านการถอนฟ้องของโจทก์ในคดีแพ่งนั้น เห็นว่า ในการฟ้องคดีล้มละลายเป็นการใช้สิทธิเรียกร้องของเจ้าหนี้เพื่อให้ลูกหนี้ชำระหนี้ตามกระบวนการกฎหมายล้มละลาย โจทก์มีสิทธิที่ฟ้องได้ภายในอายุความที่กฎหมายกำหนด ส่วนจำเลยทั้งสี่ซึ่งเป็นลูกหนี้ย่อมมีหน้าที่ต้องชำระหนี้ให้แก่โจทก์ เมื่อผิดนัดไม่ชำระหนี้โจทก์ย่อมมีสิทธิที่จะเรียกดอกเบี้ยได้ตามข้อตกลงในสัญญาแห่งมูลหนี้ นั้น ๆ เหตุที่ดอกเบี้ยค้างชำระจำนวนมากก็เนื่องมาจากจำเลยทั้งสี่ผิดนัดชำระหนี้มากกว่า แม้หากดอกเบี้ยเป็นเบี้ยปรับในชั้นขอรับชำระหนี้ในคดีล้มละลาย เมื่อศาลเห็นว่าเบี้ยปรับนั้นสูงเกินส่วนศาลย่อมมีอำนาจลดลงเป็นจำนวนพอสมควรก็ได้ นอกจากนี้ แม้โจทก์จะเคยฟ้องจำเลยทั้งสี่ในคดีแพ่งและขอถอนฟ้อง และจำเลยทั้งสี่คัดค้านก็ตาม แต่ก็ไม่ได้ตัดสิทธิโจทก์ที่จะฟ้องจำเลยทั้งสี่เป็นคดีล้มละลายอีกได้ ประกอบกับศาลในคดีแพ่งได้มีคำสั่งอนุญาตให้โจทก์ถอนฟ้องแล้ว การที่โจทก์นำคดีนี้มาฟ้องยังไม่อาจฟังได้ว่าเป็นการใช้สิทธิเพื่อบีบบังคับแก่จำเลยทั้งสี่ และใช้สิทธิโดยไม่สุจริตแต่อย่างใด ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยในข้อที่สี่มีว่า จำเลยที่ 4 ต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 2 ใน

หนี้ที่มีต่อโจทก์หรือไม่ ที่จำเลยทั้งสองทูลทูลว่า จำเลยที่ 4 เพียงแต่ลงชื่อให้ความยินยอมให้จำเลยที่ 2 ทำสัญญาค้ำประกันหนี้ของจำเลยที่ 1 ที่มีต่อโจทก์เท่านั้น ที่ศาลล้มละลายกลางวินิจฉัยว่า จำเลยที่ 4 ได้ให้สัตยาบัน จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทั้งที่ดังกล่าวไม่ใช่หนี้ที่เกี่ยวข้องกับสินสมรส โดยตรง จำเลยที่ 4 จึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์นั้น เห็นว่า การที่จำเลยที่ 2 ทำสัญญาค้ำประกันหนี้ ตามสัญญาเบิกเงินเกินบัญชี สัญญากู้ยืมเงิน และหนี้สินอื่น ๆ ที่จำเลยที่ 1 มีต่อโจทก์ โดยจำเลยที่ 4 ทำหนังสือให้ความยินยอมในฐานะเป็นคู่สมรสโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 2 แม้หนี้ ดังกล่าวจะไม่ใช่หนี้ที่เกี่ยวข้องกับสินสมรสตามที่จำเลยทั้งสองทูลทูลก็ตาม แต่หนี้ดังกล่าวเป็นหนี้ที่เกิดขึ้นจากการที่จำเลยที่ 2 สามีมองจำเลยที่ 4 ก่อขึ้นเพื่อประโยชน์ตนฝ่ายเดียวที่จำเลยที่ 4 ผู้เป็น ภริยาได้ให้สัตยาบันแล้วจึงเป็นหนี้ร่วม ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1490 (4) จำเลยที่ 4 จึงต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 2 ในหนี้ที่มีต่อโจทก์ ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยในข้อต่อไปมีว่า หนี้ตามฟ้องเป็นหนี้ที่อาจกำหนดจำนวนได้โดยแน่นอนหรือไม่ เห็นว่า หนี้ตามฟ้องเป็นหนี้ตาม สัญญาเบิกเงินเกินบัญชี สัญญากู้ยืมเงินและสัญญาวางเงินขายลดตัวเงินซึ่งสามารถคิดคำนวณยอด หนี้จนถึงวันฟ้องได้ว่าเป็นจำนวนเท่าใดโดยหาจำต้องรอให้ศาลในคดีแพ่งพิพากษากำหนดจำนวน หนี้จนคดีถึงที่สุดแล้วนำมาฟ้องคดีล้มละลายตามที่จำเลยทั้งสองทูลทูลไม่ เนื่องจากพระราชบัญญัติ ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 9 (3) เพียงแต่กำหนดว่าหนี้ที่อาจกำหนดจำนวนได้โดยแน่นอนไม่ว่าหนี้ นั้นจะถึงกำหนดชำระโดยพลันหรือในอนาคตก็ตามเท่านั้น โดยหาได้บัญญัติว่าหนี้ที่ศาล ต้องพิพากษากำหนดจำนวนแน่นอนเสียก่อนไม่ หนี้ตามฟ้องจึงเป็นหนี้ที่อาจกำหนดจำนวนได้โดย แน่นนอน โจทก์ย่อมมีสิทธินำหนี้ดังกล่าวมาฟ้องขอให้จำเลยทั้งสองให้ล้มละลายได้ ปัญหาที่ต้อง วินิจฉัยในข้อสุดท้ายมีว่า จำเลยทั้งสองมีหนี้สินล้นพ้นตัวหรือไม่ ข้อเท็จจริงได้ความจากทางนำสืบ ของโจทก์ว่า ก่อนฟ้องโจทก์ได้สืบหาทรัพย์สินของจำเลยทั้งสองโดยยื่นคำขอตรวจสอบกรรมสิทธิ์ ที่ดินของจำเลยทั้งสองที่สำนักงานที่ดินซึ่งจำเลยทั้งสองมีภูมิลำเนาในเขตรับผิดชอบแล้วปรากฏว่า จำเลยทั้งสองไม่มีทรัพย์สินอย่างหนึ่งอย่างใดที่จะพึงชำระหนี้ได้ นอกจากนี้โจทก์มีหนังสือทวงถามให้ จำเลยทั้งสองชำระหนี้แล้วสองครั้ง ซึ่งมีระยะเวลาห่างกันไม่น้อยกว่าสามสิบวัน ตามสำเนาหนังสือ ทวงถามและใบตอบรับ แต่จำเลยทั้งสองไม่ยอมชำระหนี้ ขอนำสืบของโจทก์ดังกล่าวถือว่าโจทก์ได้ ปฏิบัติตามเงื่อนไขแห่งการที่ตนจะได้รับประโยชน์จากข้อสันนิษฐานว่า จำเลยทั้งสองมีหนี้สินล้น พ้นตัว ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 8 (5) และ (9) แล้ว จำเลยทั้งสองมีหนี้สินล้น พ้นตัว หลักฐานมาสืบหักล้างข้อสันนิษฐานดังกล่าว ที่จำเลยทั้งสองนำสืบว่า ทรัพย์สินของมีราคา 16,375,000 บาท สามารถหักกับหนี้ได้ทั้งหมด จำเลยที่ 2 ประกอบอาชีพค้าขายของเก่าและ ดำรงตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีตำบลบ้านนาปรือ มีรายได้จากการค้าขายของเก่าประมาณเดือน ละ 50,000 ถึง 100,000 บาท และมีเงินเดือนเดือนละ 18,650 บาท ส่วนจำเลยที่ 4 รับ ราชการทหารมีเงินเดือนเดือนละ 27,550 บาท นั้น เห็นว่า สำหรับราคาทรัพย์สินของจำเลยทั้งสอง อ้างว่าสามารถนำไปหักชำระหนี้ได้ทั้งหมด เป็นหนี้ตามทุนทรัพย์ในคดีแพ่งซึ่งโจทก์ฟ้องก่อนคดีนี้ จำนวน 15,055,791.31 บาท โดยยังไม่รวมดอกเบี้ยหลังจากวันฟ้อง แต่เมื่อคิดยอดหนี้ถึงวัน ฟ้องคดีนี้รวมเป็นเงิน 19,502,251.14 บาท ทรัพย์สินดังกล่าวจึงไม่พอชำระหนี้ทั้งหมด สำหรับรายได้ จากการขายของเก่าของจำเลยที่ 2 ดังกล่าว จำเลยที่ 2 เบิกความกล่าวอ้างเลื่อนลอยจึงฟังไม่ได้ว่า จำเลยที่ 2 จะมีรายได้ดังกล่าวจริงหรือไม่ ส่วนเงินเดือนของจำเลยที่ 2 และที่ 4 เป็นรายได้ที่จำเลย ที่ 2 และที่ 4 ต้องใช้จ่ายในการดำรงชีพและครอบครัว ไม่ปรากฏว่าแต่ละเดือนมีเงินเหลือเท่าใด อีกทั้งต้องห้ามมิให้บังคับคดีในคดีแพ่ง โจทก์ย่อมไม่อาจบังคับมาชำระหนี้ได้ ขอนำสืบของจำเลย

ทั้งนี้จึงไม่อาจรับฟังหักล้างข้อสันนิษฐานของกฎหมายได้ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยทั้งสี่มีหนี้สินล้น
พ้นตัว อุทธรณ์ของจำเลยทั้งสี่ทุกข้อข้างต้นล้วนฟังไม่ขึ้น ส่วนอุทธรณ์ข้ออื่นเป็นรายละเอียด
ปลีกย่อย แม้จะวินิจฉัยให้ก็ไม่ทำให้ผลแห่งคดีเปลี่ยนแปลงไป ที่ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่ง
พิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยทั้งสี่เด็ดขาดมานั้น ชอบแล้ว พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นนี้ให้เป็น
พับ

องค์คณะ

อธิคม อินทุภูติ · ทศนีย์ จั่นสัจญัย ธรรมเกณท์ · สุพจน์ กิตติรักษนนท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://thaideka.online/deka/6062/2558>